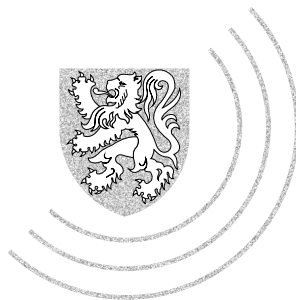

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **349** (2009-2010) – Nr. 5
ingediend op 6 mei 2010 (2009-2010)

Voorstel van decreet

van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceysens en Bart Martens,
de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint
en Tinne Rombouts

houdende aanpassing van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009
en van het decreet van 10 maart 2006
houdende decretale aanpassingen inzake
ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed
als gevolg van het bestuurlijk beleid

Amendement

Stukken in het dossier:

- 349** (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet
– Nr. 2: Advies Raad van State
– Nr. 3 en 4: Amendementen

verzendcode: LEE

AMENDEMENT Nr. 21**voorgesteld door mevrouw Patricia De Waele**

Artikel 35/1 (nieuw)

Een artikel 35/1 invoegen, dat luidt als volgt:*“Art. 35/1. In artikel 5.4.3, §2, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:**1° het eerste lid wordt opgeheven;**2° in het tweede lid wordt het woord “eveneens” opgeheven;**3° in het derde lid worden de woorden “ten slotte” opgeheven.”.***VERANTWOORDING**

In de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt de aanpak van de permanente bewoning van weekendverblijven geëxpliciteerd in hoofdstuk IV (artikelen 5.4.1. tot en met 5.4.4.).

Krachtens de bepalingen, vervat in artikel 5.4.3, genieten de permanente bewoners van weekendverblijven, van rechtswege, op persoonlijke titel, een tijdelijk woonrecht. Indien er voor een weekendverblijf geen planologische oplossing wordt geboden, wordt het tijdelijke woonrecht voortgezet in de vorm van het aanvullende woonrecht. Dat aanvullende woonrecht geldt tot 31 december 2029 en kan door een ruimtelijk uitvoeringsplan worden verlengd tot 31 december 2039.

Artikel 5.4.3, §2, eerste lid, bepaalt dat “permanente bewoners van weekendverblijven ertoe gehouden zijn in te gaan op het eerste aanbod tot herhuisvesting van overheidswege op straffe van verval van hun woonrecht.”.

Voormelde bepaling staat haaks op het uitgangsprincipe dat de decreetgever met betrekking tot de permanente bewoning van weekendverblijven in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening verkoos te implementeren, namelijk het, weliswaar tijdelijke, gegarandeerde woonrecht voor bewoners van vergunde weekendverblijven.

In artikel 5.4.3, §2, wordt die logica verlaten. De vigerende regeling specificeert immers geen voorwaarden waaraan het herhuisvestingsaanbod moet voldoen. Dat stelt de betrokkenen bloot aan mogelijke willekeur want het laat een te ruime mogelijkheid open om bewoners die het tijdelijke woonrecht genieten, te herhuisvesten onder de dreiging van het verlies van hun tijdelijke woonrecht.

Het woonrecht gaat immers de facto verloren wanneer bijvoorbeeld de betrokkene zich – handelend als goede huisvader/moeder – inschrijft voor een sociale woning en wanneer hij/zij de woning die hem/haar aangeboden wordt, moet weigeren omdat die bijvoorbeeld niet aangepast is aan de behoeften van zijn of haar gezin. De burger beschikt hier dus niet over dezelfde rechten als bijvoorbeeld elk ander persoon die op een wachtlijst staat van sociale huisvestingsmaatschappijen; hij/zij heeft immers geen reële inspraak in het al dan niet aanvaarden van de woning die hem/haar aangeboden wordt. Dat is een flagrante discriminatie. De betrokkene riskeert een woning aangeboden te krijgen die absoluut niet tegemoetkomt aan zijn/haar behoeften of die het harmonisch functioneren van het gezin dreigt te ontwrichten, waarbij een weigering automatisch het verlies van het tijdelijke woonrecht impliceert.

Noteer bovendien dat de wachtlijsten voor sociale woningen op dit ogenblik tot 70.000 wachtenden tellen. Op een moment dat de vraag vele malen groter is dan het aanbod, is het dan ook maatschappelijk volkomen onverantwoord om mensen die wonen in een verblijf dat perfect voldoet aan hun woonwensen, voorrang te geven op de duizenden die op de wachtlijst voor sociale woningen staan.

Conclusie. Het is niet enkel zo dat de bewuste passus in artikel 5.4.3, §2, eerste lid, van de codex niet strookt met de logica van het decreet, maar hij is ook in se paradoxaal, discriminerend, praktisch niet toepasbaar én maatschappelijk niet opportuun. Via onderhavig amendement wordt dan ook beoogd om de bepaling, vervat in artikel 5.4.3, §2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, integraal te schrappen.

■